

Op school hebben we een nieuwe klasgenoot.

Het gaat niet zo goed met hem, ondanks dat hij veel extra hulp van de leraren krijgt. Het lukt hem niet vrienden te maken in de klas. Op het schoolplein begon juist hij mij te duwen en bleef maar doorgaan. Het irriteerde mij enorm en ik vroeg hem een paar keer of hij wilde stoppen. Het had geen effect.

Ik bewoog mijn arm om hem op afstand te houden. En dan, puur uit zelfverdediging, zonder het te willen, gaf ik hem een klap. Hij aarzelde niet en ik kreeg er direct eentje terug, waarbij mijn bril met een klap op de grond viel.

Iemand anders in mijn plaats zou een boks wedstrijd niet uit de weg zijn gegaan, maar ik wilde kalm blijven. Terwijl mijn klas in stilte de scene volgde, beantwoordde ik zijn provocaties alleen met woorden.

Als ik ons klaslokaal binnenkom, vraagt de leraar mij uitleg. Daarna zegt hij: **«Je kunt dit melden bij de dekaan en een vergoeding opeisen voor je bril. Maar denk zelf na of je dat doet.»** Ik denk bij mezelf **«Ik kan dit doen, ik ben in de positie om hem te laten schorsen.»**

Ik sluit mijn ogen. Iedereen kijkt naar me, maar niet alsof ik de schuldige was, ook al had ik in feite ook een beetje schuld. Ik begrijp dat ik de steun van de hele klas heb, welke beslissing ik ook neem. Dan denk ik aan het Woord van Leven en neem een beslissing: ik wil dat deze klasgenoot zich bemind voelt. Ik bedank de leraar, en zeg hem geen schade vergoeding te vragen.

Ik keer terug naar mijn schoolbank en maak mijn bril schoon, waarbij ik probeer hem weer in elkaar te zetten. Het lukt. Wat een opluchting!

In de pauze vraagt iedereen hoe het met mij gaat, maar ik voel van binnen dat het nu aan mij is een stap te zetten. Ik stap op mijn klasgenoot af en bied hem mijn excuses aan. Ik had verwacht dat hij mij uit zou lachen, maar hij zegt:

«Laat maar, het kan gebeuren»

Ik voel me gelukkig, ik heb gedaan wat goed was. En nu: met mijn vrienden naar huis op de fiets! Dan roept iemand mij.

Ik draai me om, het is mijn klasgenoot:

«Ik wil ook mijn excuses aan jou maken»

G. - Italië

>> Vermenigvuldig de vergeving!

WOORD
VAN
LEVEN

8

Matteüs 18:21

“Heer, als mijn broeder of zuster tegen mij zondigt, hoe vaak moet ik dan vergeving schenken? Tot zevenmaal toe?”

ER IS

MOED

VOOR NODIG

IEMAND TE

VERGEVEN

Petrus dacht iets buitengewoons te doen door 7 maal te vergeven. Het werd in die tijd normaal gevonden om 2 of 3 maal te vergeven, maximaal 4 maal. Maar Jezus stelt voor: **...tot zeventigmaal zeven keer te vergeven. Vergeving kent voor Jezus geen limiet.**

God vergeeft, omdat Hij, net als elke vader en elke moeder van zijn kinderen houdt. Hij vergeeft hun fouten en moedigt hen telkens opnieuw aan, zonder er ooit mee op te houden!

Zijn grote wens is dat we **elkaar vergeven** en elkaar als broers en zussen behandelen, **dat we elkaar liefhebben en zorg hebben voor elkaar.**

Vergeven is een teken van grote moed. Het is echte liefde, omdat het belangeloos is.

IEDERE OCHTEND KUNNEN WE PROBEREN DE ANDER WEER HELEMAAL NIEUW TE ZIEN. THUIS, OP SCHOOL, MET VRIENDEN, BEREID OM NIET TE BLIJVEN HERINNEREN WAT DE DAG ERVOOR GEBEURD IS, MAAR IEDER WEER EEN NIEUWE KANS TE GEVEN.